

El ratolí Frederic

Al gran prat, on les vaques pasturaven i els cavalls trotaven, hi havia un vell mur de pedra.

En aquell mur, no gaire lluny de la pallissa i del graner, una família de ratolins xerraires hi tenia la llar. Els masovers se n'havien anat, la pallissa havia quedat abandonada i el graner era buit. Com que l'hivern no era gaire lluny, els ratolins van començar a recollir blat de moro, nous, blat i palla. Tots treballaven nit i dia. Tots, menys en Frederic.

- Frederic, per què no treballes? -li preguntaven.

- Sí que treballo -deia en Frederic-. Faig provisió de raigs de sol per quan vinguin els dies freds i negres de l'hivern.

I quan veien en Frederic bo i assegut mirant el prat, li deien:

- I ara què, Frederic?

- Faig provisió de colors per quan vingui la grisor de l'hivern -contestava en Frederic.

I una altra vegada en Frederic feia un aire mig adormissat.

- Que potser somies, Frederic? - li preguntaven burletes.

I en Frederic deia:

- I ara! Faig collita de paraules. Perquè, com sabeu, els dies d'hivern són molt llargs i se'ns acabaran les històries per contar-nos.

Van arribar els dies d'hivern i quan va caure la primera neu els cinc ratolins es van ficar a l'amagatall de sota les pedres.

Els primers dies menjaven unes bones racions i els ratolins contaven històries de guineus beneïtes i gats babaus. Eren una família feliç.

Però a poc a poc ja havien rosegat les nous i les pellofes, la palla s'havia fos i el blat de moro era només un record.

Hi feia un fred, al mur!... i ningú no tenia ganes de xerrar.

Aleshores van recordar tot allò que havia dit en Frederic dels raigs de sol i dels colors i les paraules.

- Què n'has fet, de les teves provisions, Frederic?

- Tanqueu els ulls -va dir en Frederic, i es va enfilar en una pedra grossa-. Ara us envio els raigs de sol. Que no en sentiu la claror daurada?

I a mesura que en Frederic parlava del sol, els quatre ratolins en tornaven a sentir la calidesa. Era la veu d'en Frederic? Era màgia?

- I els colors, què, Frederic? -li preguntaven animats.

- Torneu a tancar els ulls! -va dir en Frederic.

I quan els va parlar del blau de la pervinca i del vermell de la rosella per entre el groc del blat i del verd tendre de les bardisses florides, veien els colors tan nets com si els tinguessin pintats al pensament.

- I les paraules, què, Frederic?

En Frederic es va escurar la gola, va esperar un moment i aleshores, com si es trobés dalt d'un escenari, va dir:

"Qui fa el temps bord? Qui el fa de mel?

Qui vessa la neu? Qui fon el gel?

Qui apaga la claror? Qui encén la lluna?

Qui pinta les flors una per una?

Quatre ratolins del cel, diu la cançó,

quatre com vosaltres... i com un servidor.

El senyor Primavera, que dansa amb els aiguats.

El senyor Estiu, que pinta totes les flors dels prats.

El senyor Tardor, que porta el bon ram madur.

I el senyor Hivern, que retalla cristalls de glaç ben dur.

Ve-t'ho aquí, amics meus, quatre estacions té l'any.

Compteu-les bé amb els dits, que no hi ha engany. "

Quan en Frederic va haver acabat, tots van aplaudir.

- Caram, Frederic -deien -. Tu ets un poeta!

En Frederic es va tornar vermell, va fer una reverència i va dir tímidament:

- Ja ho sé.

Adaptació d'un conte de Leo Leoni.